

Gyldighedsperiode er udløbet paa det Tidspunkt, der ifølge Forslaget er fastsat som Lovens Ikrafttrædelsestidspunkt.

Til § 14.

Svarer til Sygekasselovens § 17. I Stk. 1 har man i Stedet for paany at opregne de forskellige Arter af Udgifter henvist til Opregningen i § 13, Stk. 2. — Paa budet i Sygekasselovens § 17, Stk. 2, om Indsendelse af Medlemsfortegnelser til Direktoratet har man erstattet med et Paa bud om, at Sygekassen skal opgive Antallet af ubemidlede nydende Medlemmer ved Aarets Udgang. Man vil derved spare Sygekasserne og Direktoratet for et stort Arbejde med henholdsvis at tilvejebringe og gennemgaa disse Lister. Det er naturligvis herved en Forudsætning, at Direktøren stadig maa have Ret og Pligt til, f. Eks. ved Indkaldelse af en Sygekasses Medlemsfortegnelser eller paa anden egnet Maade, jfr. § 26, Stk. 5, at forvisse sig om, at Sygekassens Medlemsfortegnelser til enhver Tid er i Orden og saaledes ført, at det af dem tydeligt fremgaar, til hvilken Medlemsgruppe hvert Medlem hører.

Bestemmelsen om Skemaer i Sygekasselovens § 17, Stk. 3, har man anset det for overflødig at medtage.

Stk. 2 og 3 svarer til Sygekasselovens § 17, Stk. 4 og 5.

Som Stk. 4 er tilføjet en Bestemmelse om Fordelingen af Kommunernes Tilskud efter § 13, Stk. 3. Denne foretages af Ministeriet sammen med Fordelingen af Aldersrenten, jfr. § 71, Stk. 1.

Til § 15.

Denne Bestemmelse træder i Stedet for Sygekasselovens § 13, Stk. 5. — Som anført ovenfor under e, er Bestemmelsen nu formulert saaledes, at det bliver en Pligt for Kommunen i givet Tilfælde at yde Medlemmet Hjælp til Betaling af Medlemsbidraget; paa den anden Side er disse Tilfælde saa nøje angivet, at der formentlig deri indeholdes fornøden Begrænsning af Kommunens Pligt. Forsaa vidt „Indkaldelse til Militærtjeneste“ er nævnt, henledes Opmærksomheden paa, at da Invalidepræmien ifølge § 43, Stk. 3, ikke skal erlægges under Aftjening af Værnepligt, faar denne Transgaaarsag i det væsentlige kun Betydning med Hensyn til Sygekassekontingentet; forsaa vidt dette angaar, kan der forøvrigt ifølge Sygekassens Vedtægt være meddelt Fritagelse under Indkaldelse, jfr. § 22, Stk. 1, Nr. 8. — Begæringerne, der omhandles nærmere i Stk. 2, maa efter Omstændig-

hederne ved Sygekassebestyrelsens Foranstaltning kunne indgives under ét for flere Medlemmer. — Naar Adgangen til at faa denne Hjælp kan blive en Ret for den paagældende, er det paakrævet, at der bliver Mulighed for at indanke Kommunalbestyrelsens Afgørelse for højere Myndighed, nemlig Overøvrigheden og — for Københavns Vedkommende — Socialministeren.

Hjælpens Omfang i det enkelte Tilfælde maa bero paa Medlemmets Trang; i mange Tilfælde vil Hjælp til Betaling af en Del af Medlemsbidraget sikkert være tilstrækkelig; som tidligere bemærket, har man imidlertid ikke anset det for rigtigt, saaledes som Sygekasselovens § 13, Stk. 5, gør det, at fastsætte en bestemt Brøk ($\frac{3}{4}$) af Medlemsbidraget som Maksimum for Hjælpen.

Medens Hjælpen nu kun kan ydes til Betaling af Sygekassekontingentet, skal der ifølge Forslaget ogsaa kunne ydes Hjælp til Betaling af Invalidepræmien, der jo ligesaavel som Sygekassekontingentet er en Betingelse for den paagældendes Forbliven i Forsikringen.

Til § 16.

Svarer til Sygekasselovens § 14. I Stk. 1 har man erstattet Ordene „et Staten eller en Amts-, Købstad eller Handelspladskommune tilhørende Sygehus“ med „et offentligt Sygehus“, da dette Udtryk baade er kortere og mere udtømmende. Endvidere er der foretaget den reelle Forandring, at Bestemmelsen om nedsat Betaling kommer til ogsaa at omfatte ambulante Behandling. — Det er i flere Henseender af Betydning, at ambulante Behandling, der i de senere Aar, hvor Sygdommens Art tillader det, mere og mere er traadt i Stedet for egentlig Indlæggelse paa Sygehus, anvendes i saa vidt Omfang som muligt. Dette er af økonomisk Betydning for Sygekasserne, hvis Udgifter i Almindelighed vil blive mindre under et Medlems ambulante Behandling, end naar Medlemmet indlægges. Det er endvidere af Betydning for Medlemmet selv, idet han ofte under ambulante Behandling vil være i Stånd til at udføre sit sædvanlige Erhverv upaavirket af Sygdommen. Det er dernæst af samfundsøkonomisk Betydning, at Sygekassemedlemmernes produktive Evne ikke berøves dem, naar der ikke er nogen Nødvendighed herfor. Endelig vil ambulante Behandling spare Kommunerne som Ejere af Sygehusene for de større Udgifter, som egentlig Indlæggelse vil medføre. Af nævnte Grunde vil det derfor være naturlig udtrykkelig at fastslaa i Loven, at Kasserne ved